

CÂU CHUYỆN SỰ THAY ĐỔI

Hải ngôi sao trên trời

Bộ ấn phẩm: Sáng kiến phòng chống mua bán người và di cư không an toàn

© TNTG Quốc tế 2014

ISBN 978-0-918261-59-5

Viết bởi Ian Pugh, dựa trên câu chuyện có thật.

Bản Quyền: nghiêm cấm in, sao bất cứ phần nào câu truyện mà không xin phép trước, trừ trường hợp trích đoạn

Tác phẩm do Chương trình Chấm dứt Mua bán người (ETIP) - TNTG in ấn và phát hành.

Tầm nhìn Thế giới (TNTG) là tổ chức nhân đạo Cơ đốc, thực hiện các chương trình cứu trợ và phát triển nhằm cải thiện chất lượng cuộc sống cho cộng đồng, đặc biệt là trợ giúp trẻ em, người nghèo và người gặp hoàn cảnh khó khăn. TNTG hoạt động phục vụ tất cả mọi người, không phân biệt tôn giáo, sắc tộc, dân tộc hay giới

Để có thêm thông tin chi tiết về các ấn phẩm của TNTG hoặc lấy thêm bản sao của ấn phẩm này, hãy liên hệ tới địa chỉ: wvi_publishing@wvi.org.

TNTG rất cảm kích nếu nhận được thông tin về việc sử dụng ấn phẩm này cho tập huấn, nghiên cứu, thiết kế chương trình, thực hiện và đánh giá. Xin lưu ý, câu chuyện này dành cho thanh thiếu niên từ 12-17 tuổi và không phù hợp với trẻ dưới 12 tuổi

Thay mặt Chương trình ETIP: John Whan Yoon và Amy Collins. Biên tập: Heather Elliott. Quản lý in ấn: Katie Klopman Fike. Biên tập bản thảo: Melody Ip. Thiết kế: Inis Communication. Minh họa: Natasha Bautista và Rishi Mandhyan.

Đồ họa, thiết kế và in ấn: Inis Communication – www.iniscommunication.com

Chương trình Chấm dứt Mua bán người
Tổ chức Tầm nhìn Thế giới Quốc tế tại Việt Nam

Tầng 4, tòa nhà HEAC

Số 14-16 Hàm Long, Quận Hoàn Kiếm, Hà Nội, Việt Nam

Điện thoại: (84-4) 3943 9920

Fax: (84-4) 3943 9921

Website: <http://www.wvi.org/vietnam>

CÂU CHUYỆN SỰ THAY ĐỔI

Hái ngôi sao trên trời

Bộ ấn phẩm: Sáng kiến phòng chống mua bán người và di cư không an toàn

‘Những cậu con trai đó giống như những con ong bầu quanh hũ mật vậy,’ Sengchanh mỉm cười nói.

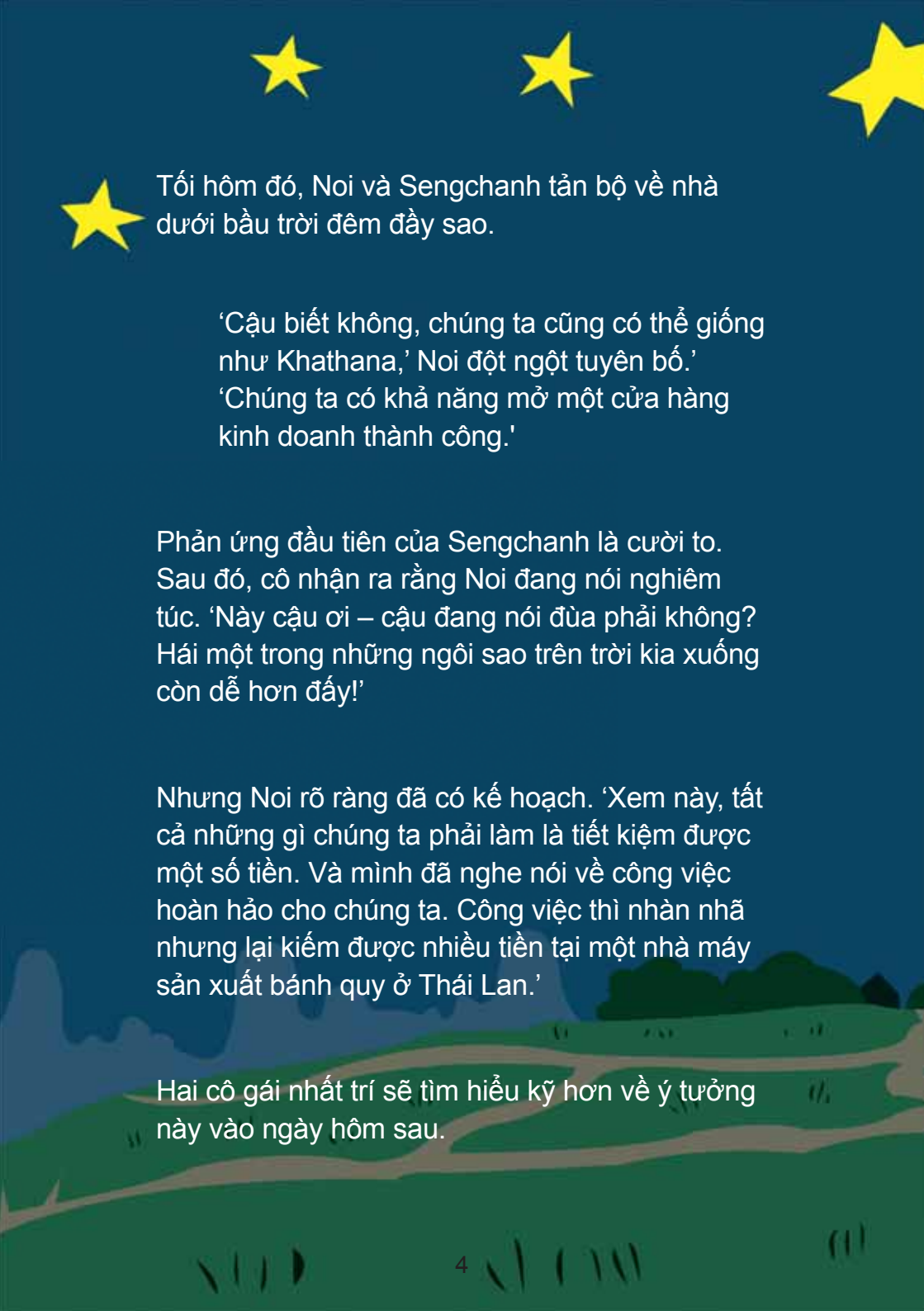
‘Cậu có ngạc nhiên không?’ Noi hỏi. ‘Nhìn cô ấy ăn mặc đẹp chưa kia, và mới tự tin làm sao!’

Hai người bạn đang thưởng thức hoạt động buổi chiều yêu thích của họ, đó là ngồi ở chợ, quan sát một cô gái tên là Khathana, là chủ một gian hàng kinh doanh thành công của riêng mình ở chợ. Xung quanh gian hàng của cô lúc nào cũng có rất nhiều người tha thẩn, đặc biệt là các chàng trai.

‘Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?’ Sengchanh hỏi.

‘Mười tám,’ Noi trả lời. ‘Chỉ hơn chúng ta có 1 tuổi thôi.’

‘Wow’, Sengchanh kêu lên, lắc lắc cái đầu. ‘Cô ấy thật tuyệt!’

Tối hôm đó, Noi và Sengchanh tản bộ về nhà dưới bầu trời đêm đầy sao.

‘Cậu biết không, chúng ta cũng có thể giống như Khathana,’ Noi đột ngột tuyên bố.
‘Chúng ta có khả năng mở một cửa hàng kinh doanh thành công.’

Phản ứng đầu tiên của Sengchanh là cười to. Sau đó, cô nhận ra rằng Noi đang nói nghiêm túc. ‘Này cậu ơi – cậu đang nói đùa phải không? Hái một trong những ngôi sao trên trời kia xuống còn dễ hơn đấy!’

Nhưng Noi rõ ràng đã có kế hoạch. ‘Xem này, tất cả những gì chúng ta phải làm là tiết kiệm được một số tiền. Và mình đã nghe nói về công việc hoàn hảo cho chúng ta. Công việc thì nhàn nhã nhưng lại kiếm được nhiều tiền tại một nhà máy sản xuất bánh quy ở Thái Lan.’

Hai cô gái nhất trí sẽ tìm hiểu kỹ hơn về ý tưởng này vào ngày hôm sau.

Ngày hôm sau, các cô gái đã gặp một người môi giới. Người này khẳng định có thể giúp 2 cô có được công việc tại một nhà máy sản xuất bánh quy ở Thái Lan.

'Các cô sẽ được trả từ 3.000-3.500 bạt (baht) mỗi tháng,' ông ta nói với các cô gái. 'Và, tôi sẽ cho các cô một đặc ân, đó là tôi sẽ trả tiền đi lại cho các cô tới nhà máy.'

Đây là tin tuyệt vời cho các cô gái. Trước đó họ còn lo về việc làm thế nào để tới được nhà máy. Bây giờ họ chỉ việc có được sự đồng ý của gia đình là xong.

Đối với Sengchanh, việc có được sự đồng ý của gia đình quả là dễ dàng. Cha cô đã bị thất nghiệp một thời gian, vì vậy cha mẹ cô tán thành về khả năng con gái đi làm để có thêm thu nhập. Còn Noi thì biết rằng không dễ gì được cha mình chấp thuận. Sau khi mẹ cô mất vì bệnh tật cách đây vài năm, cha con cô đã rất gắn bó với nhau.

Đúng như cô dự đoán, ông cau mày khi nhìn qua đồng giầy tờ mà người đàn ông môi giới đưa cho cô. 'Cha không thể chịu nổi nếu có bất cứ điều gì xảy ra với con đâu!' ông than thở.

'Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu cha!' Noi bóp vai cha và trả lời. 'Con sẽ đi cùng Sengchanh và con sẽ giữ liên lạc với cha mà, được không cha?'

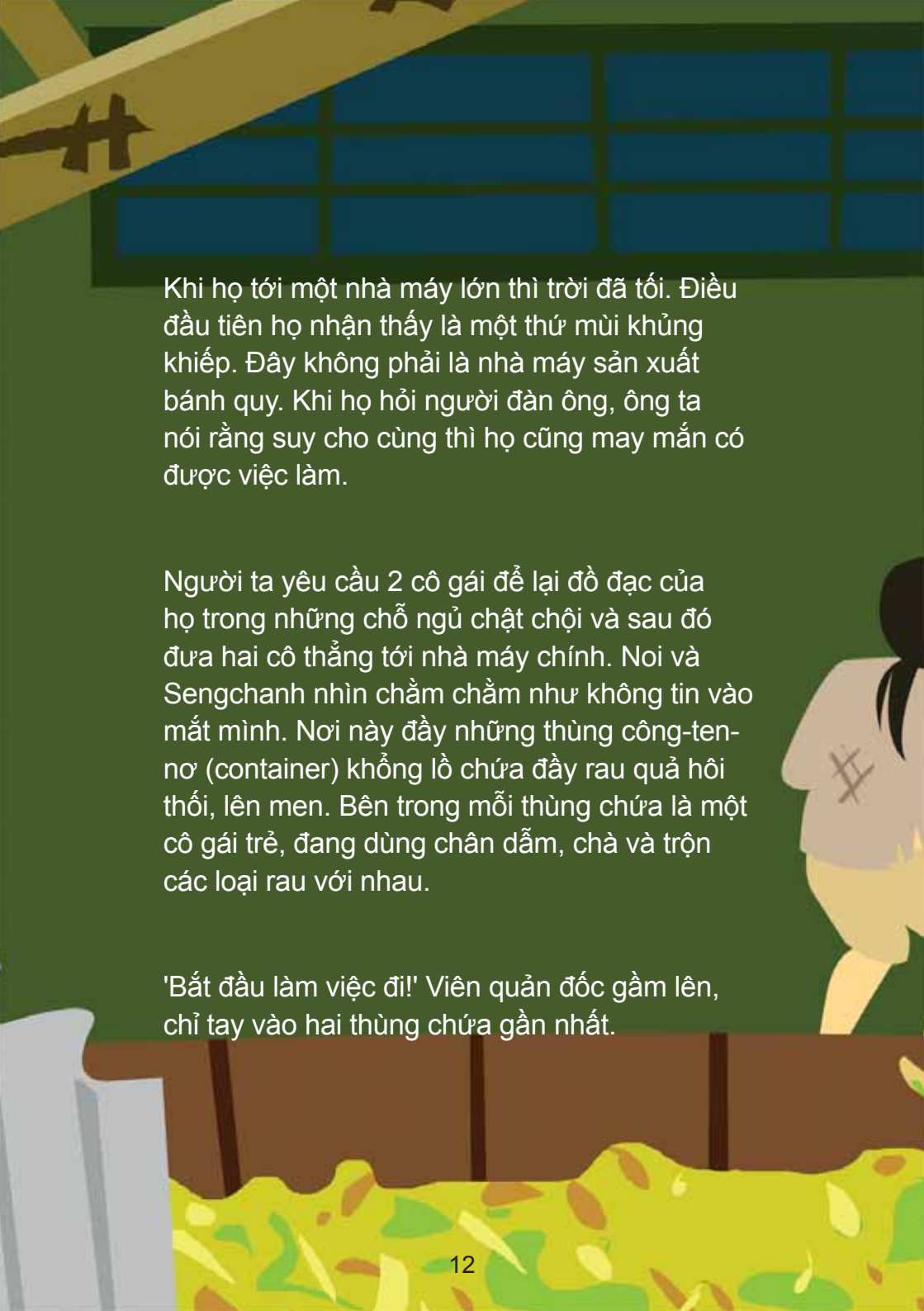
Cha cô trông vẫn bất an nhưng cuối cùng ông vẫn gật đầu đồng ý như cô mong đợi.

Một vài ngày sau đó, các cô gái được đưa lên một chiếc thuyền nhỏ, qua sông Mekong từ Lào sang Thái Lan. Đây là lần đầu tiên cả hai người đi ra khỏi nước Lào. Họ đầy náo nức. Cuộc phiêu lưu đã bắt đầu!

Ở đầu bên kia, một người đàn ông tới đón họ và cho biết ông ta sẽ chở họ tới nhà máy ở Bangkok. Mọi việc đều đang diễn ra theo đúng kế hoạch.

The background of the page is a dark green wall with a window. The window has a wooden frame and is divided into several panes. The panes are dark blue, suggesting it is nighttime. To the left, a wooden beam with a dark knot is visible. On the right side, the back of a person with black hair tied back, wearing a light-colored shirt with a dark cross-like symbol on the back, is partially visible. The person appears to be looking towards the window.

Khi họ tới một nhà máy lớn thì trời đã tối. Điều đầu tiên họ nhận thấy là một thứ mùi khủng khiếp. Đây không phải là nhà máy sản xuất bánh quy. Khi họ hỏi người đàn ông, ông ta nói rằng suy cho cùng thì họ cũng may mắn có được việc làm.

Người ta yêu cầu 2 cô gái để lại đồ đạc của họ trong những chỗ ngủ chật chội và sau đó đưa hai cô thẳng tới nhà máy chính. Noi và Sengchanh nhìn chăm chăm như không tin vào mắt mình. Nơi này đầy những thùng công-ten-nơ (container) khổng lồ chứa đầy rau quả hôi thối, lên men. Bên trong mỗi thùng chứa là một cô gái trẻ, đang dùng chân dẫm, chà và trộn các loại rau với nhau.

'Bắt đầu làm việc đi!' Viên quản đốc gầm lên, chỉ tay vào hai thùng chứa gần nhất.

The image shows a stylized illustration of a sign for World Vision. The sign is white with an orange triangle in the top right corner containing a four-pointed starburst. The text "World Vision" is written in black on the white background. The sign is mounted on a dark brown frame against a light blue sky with a large white sun on the right. The foreground is a light green area.

World Vision

Cha Noi đã rất lo lắng khi Noi không gọi điện về nhà trong tuần đầu tiên xa nhà. Khi một tháng đã trôi qua và ông vẫn chưa nhận được tin tức gì từ con gái, ông bắt đầu cảm thấy bất an. Ông đã cố gắng liên lạc với người đàn ông môi giới nhưng ông ta dường như đã biến mất. Sau đó, ông đã tới tìm gặp các nhà chức trách địa phương và nhận được lời khuyên là ông nên tường thuật sự việc với TNTG

Ngày hôm sau, cha Noi đã đi đến văn phòng TNTG gần nhất và thuật lại toàn bộ câu chuyện với nhân viên ở đây. Một trong những nhân viên đã gọi điện thoại cho văn phòng TNTG tại Thái Lan. Tại đây, một nhân viên đã đồng ý chuyển thông tin về sự việc này cho cảnh sát Thái Lan.

Giờ đây, khi dường như không còn làm được gì thêm nữa, cha Noi nặng nề lê bước về nhà trong tâm trạng u uất.

Một năm rưỡi sau đó, Noi và Sengchanh vẫn bị nhốt bên trong nhà máy. Họ đã không được trả lương cho công việc đang làm và không bao giờ được phép ra ngoài, thậm chí không được gọi điện thoại.

Bất cứ ai biết họ trước đây sẽ không bao giờ nhận ra họ. Họ bây giờ đã gầy yếu đi sau chuỗi ngày dài lao động khổ sai, hai bữa ăn thiếu thốn một ngày và phải ngủ trên sàn cứng cùng với 17 người công nhân khác trong một phòng. Điều tồi tệ hơn nữa là các loại hóa chất trong rau quả lên men đã làm tổn thương đôi chân của họ, gây ra những nốt phát ban khủng khiếp và đau đớn. Nhưng nếu họ mà dám kêu ca thì sẽ bị viên quản đốc đánh đập dã man.

Họ đã mong muốn trốn thoát vô cùng, nhưng ở đây không có lối thoát. Lúc nào họ cũng bị theo dõi.

Một buổi tối nọ, viên quản đốc phải rời đi, và một người đàn ông khác đã thay thế phụ trách. Noi và Sengchanh quyết định đây chính là cơ hội của họ. Vào cuối ca làm việc, họ trượt xuống cầu thang đến văn phòng của viên quản đốc, leo ra ngoài cửa sổ và trèo xuống một chiếc thang thoát hỏa hoạn ọp ẹp và cũ nát. Chiếc xe đầu tiên họ nhìn thấy là một chiếc taxi. Họ vẫy xe taxi và nhảy vào bên trong - họ đã tự do!

Nhưng còn quá sớm để vội mừng. Người lái xe taxi vẫn liếc nhìn họ trong gương và cuối cùng cất tiếng hỏi, 'Các cô có tiền không?' Khi các cô gái lắc đầu, anh ta quay đầu xe lại và trong một vài phút kinh hoàng, họ còn nghĩ rằng anh ta đang đưa họ trở lại nhà máy. Sau đó, anh ta dừng lại bên ngoài một đồn cảnh sát.

Bên trong đồn cảnh sát, khi các cô gái lo lắng kể lại câu chuyện của họ thì một điều hoàn toàn bất ngờ đã xảy ra. Người nữ cảnh sát ngồi sau chiếc bàn làm việc nhìn vào máy tính của mình và bắt đầu đọc to các thông tin về họ. Sau đó họ biết rằng đây là thông tin đã được TNTG chuyển tới cho cảnh sát sau khi cha của Noi tới trình báo sự việc.

‘Giờ thì sao ạ?’ Noi hỏi.

‘Bây giờ chúng tôi sẽ liên lạc với Đại sứ quán Lào và đưa các em về nhà nhé!’ người nữ cảnh sát mỉm cười nói.

Noi và Sengchanh ôm nhau và những giọt nước mắt bắt đầu chảy. Điều này đã thực sự đang xảy ra hay sao? Cơn ác mộng của họ cuối cùng đã qua hay chưa?

Ngày con gái trở về nhà là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của cha Noi. Đã lâu lắm rồi ông còn tưởng là mình sẽ không bao giờ gặp lại được Noi. Và ông luôn đổ lỗi cho mình vì đã để cô đi.

'Hãy hứa với cha con sẽ không bao giờ rời xa cha nữa nhé!' ông nói, ôm cô vào lòng thật chặt, những giọt nước mắt cứ chảy dài trên khuôn mặt ông.

'Cha ơi, con hứa với cha!' Noi trả lời. Và cô cũng nói thật lòng.

Sau đó, khi cô kể với ông về nhà máy khủng khiếp và chuyện tất cả các cô gái khác vẫn còn bị giam hãm ở đó thì cha Noi gợi ý nên tới TNTG trình báo sự việc. Những tuần sau đó, cảnh sát chống mua bán người của Thái Lan đã đột kích nhà máy này và giải cứu các cô gái. Nhiều kẻ cũng đã bị bắt, trong đó có ông chủ nhà máy và kẻ môi giới đã tổ chức mọi việc.

Từ đó trở đi, cuộc sống của Noi và Sengchanh đã thay đổi rất nhiều. Với sự giúp đỡ của TNTG, họ đã được chăm sóc sức khỏe và tư vấn, đào tạo nghề và hỗ trợ tài chính để thành lập công việc kinh doanh của riêng mình. Các cô gái giờ đây đã quản lý thành công quầy kinh doanh của riêng mình ở chợ ngay bên cạnh quầy của Khathana, và không còn phải dựa vào TNTG nữa.

Họ vẫn không thể tin rằng mình đang làm chủ hoạt động kinh doanh của riêng mình, và Noi thường trêu chọc cô bạn mình về những gì cô đã từng nói. ‘Đây không thể nào là cửa hàng của chúng ta được! Hái sao trên trời còn dễ hơn ý!’ Cô cười to và nói.

Nhưng có một điều chắc chắn là họ sẽ không bao giờ quên những gì đã xảy ra với mình. Bất cứ khi nào họ có thể, họ luôn tìm cơ hội để cảnh báo những người khác về các rủi ro liên quan tới tìm kiếm việc làm ở các quốc gia khác.

Chương trình Chăm dứt Mua bán người
Tổ chức Tầm nhìn Thế giới Quốc tế tại Việt Nam
Tầng 4, tòa nhà HEAC
Số 14-16 Hàm Long, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội, Việt Nam
Điện thoại: (84-4) 3943 9920 Fax: (84 4) 3943 9921
Website: www.wvi.org/vietnam

